

NAGY GÁSPÁR

Utókor (11)

*Nyugtalan lesz a tenger,
kedvesem, ha mindig csak
hazafelé... Ithakára gondolsz,
jobb beletörődni abba,
hogy elmúlunk itt, mint a
füvön lelt reggeli harmat,
ha megsimogatja a fény,
amint a szigetek mögül
rendre álmosan előbukik
egy másNAPos korong
formájú izzó parázs-fej,
mely hozzád hasonlóan
delejes testem körül bolyong...
és ezen csábos szavak után
szemeim dörzsölni kezdtem
és mindkét zúgó fülem
ugyancsak jól hegyeztem
mert „a fehérkarú Nauszika
énekelni kezdett”, ahogy
ezt egy királylány teheti:
szertelenül és kihívóan,
bár hangja valós értékét
én föl nem foghatom,
csak álomi szépségét,
amint frissen mosott
ruháitól szabadulni látszott,*

*vagy csak a tenger felől
támadt cinkos jó fuvallat
göngyölgette ki előttem,
vakulni indult szemeim előtt,
aki álmában is partra vetődött,
elcsigázott, tegnap még
Odüsszeusz nevű férfi valék:
tehát messzire elkóborolt,
és időnként az istenek
irgalmából s kegyéből
ködbe vesző, láthatatlan vándor,
ki csak nyomorult irháját
mentené a viszontagságos
jelenben, de most bizony
bevallhatóan hebegve ámul
az eléje tévedt káprázaton,
merthogy épp eleget járt-kelt,
csavargott fényes bulvárokon,
s kóborolt sötét sikátorokban,
de főleg képzeletében lett
rettentő kalandokra éhes,
fölmálházott, elszánt utazó,
s lám, Nauszikaa mindig
a legváratlanabb helyen
és pillanatban bukkant föl
előtte, mindig szembe jön,
és mosolyog rá sejtelmesen...
de nem mert szemébe nézni,
sosem, mert talán hitte is
rendületlenül, hogy várja
a ködökön túl mégis Ithaka...
őrizte még szemei mögött,
legbelül azt a képet...
és Naszia hercegnő lépett
Nauszikaa helyébe,
mintha a meghosszabbított világ
jelentette volna be magát*

*valami előkelő szállodába,
mondjuk utószezonban,
levélhullató, álmos fürdőhelyen,
de a szeszélyes-szép Naszia már
a mohó utókorra spekulált,
ezért mobilja állandóan fülelt,
majd különös jeleket adott,
de Odüsszeusz már döntött
és búcsúzott is: – csók Naszia
hercegnő, ég veled Nauszikaa
királynő, mert lám, valami
mégiscsak hazafelé von,
bár ti tudjátok titkomat,
a keserű valót: Odüsszeusz,
ha egyszer véletlen hazaér is,
már rég nem az, aki volt...*

Utókor (12)

*De gyönyörű lesz majd
a visszatérés, ha nem is
a napfényes Ithakába...
most szépen elgondolom,
hogy a világ túlvégéről
jövök hozzátok, drágáim,
szakállasan és sírsoványan,
vagy még az emlékezet
előtti szűz időkből,
hetykén és fiatalon,
és zavartan porolom
magamról az anyaföldet,
s leverem a csillag-
szemétként szitáló
időtlen meteorport...,
és úgy, mint a
szeretetre sóvár,*

küszöbre kitett
árva gyermek,
pólyáló nagy
havakat képzelek,
s kéken-csikorgón
becéző fagyot,
meg éppen egy
szentkarácsonyestét
mikor hozzátok
végre betoppanok...
még a helyem se húlt ki,
csak a félig ivott kávé...
míg az asztal sarkán évekig
tömény szurokká nemesedve
hűséggel várt és várakozott,
mert messze földön híres
koffein-émlékezete nem
feledte: aki innen elmegy,
az ritkán lesz visszatérő,
gonddal terített asztalnál
újra régi kedves vendég,
s pont ezen a szép,
áldott karácsonyestén
gyöngül el úgy a szíve...
hogy a boldogságtól forró
könnye hirtelen kicsordul,
mert a sohase vágyott,
ilyen-olyan utókorából
csak a sűrűn szitáló porból
csillogó szövetébe írva
jelként marad ott majd
két emberforma lábnyom...
azt mondja: talán a költő,
talán az apostol János
ott az asztalnál, ahogy
egymás mellett ültek,
mikor már mindenütt

*angyalok lepték el a várost,
s a krónikák szerint ide
aztán könnyen berepültek,
„Ne szóval és nyelvvel
szeresetek,
hanem tettel és igazsággal!”
talán mindketten mondták,
egyszerre, de mintha csak
valami visszhang ütődne
vissza, vagy egyszercsak
mintha még éjfél előtt egy
ismerős dallamú harang
kondulna hosszan az éjben,
kérdzem is: hát megszületett?
Istenem, lehet hogy mégis
végleg hazaértem?*

